Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 94 (446) miercuri 23 noiemb. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

Vești pionierești

Am construit un aparat cu galenă

Mie îmi place mult radiofonia. De aceea m-am hotărît să construiesc un aparat cu galenă. Am căutat mai întîi o carcasă de preșpan pe care am înfășurat 190 spire de sîrmă izolată cu bumbac. Sîrma are diametrul de 0,4 mm. Bobinei i-am făcut și 7 prize. Prima a fost scoasă la 25 spire, alta la 30, 40, 45, 55, 85, 110. Paralel cu bobina am fixat un condensator variabil de 500 cm. De la condensator spre cască am montat detectorul. De la căști capătul celălalt al sîrmei de conexiune l-am adus la condensatorul variabil, iar de acolo am legat o bucșă care să fie conectată la cele șapte prize ale bobinei. Legătura cu pămîntul se face la firul care duce de la condensator la bucșa celor șapte prize. Antena am instalat-o reglementar și are o lungime de 39 m.

In felul acesta cu aparatul meu am reușit să recepționez posturile din țara noastră și chiar Moscova și Budapesta. Acum mă străduiesc să găsesc ceva nou ca să perfecționez aparatul.

Lucian PETRILA
cl. a VII-a Școala medie de băieți nr. 1
Oradea

800 de puieți

Acum cîteva zile am fost împreună cu pionierii într-o excursie la marginea satului nostru, care e așezat în drumul spre Peștera Polovraci. Cu prilejul excursiei copiii au plantat 800 de puieți de nuci. Cîțiva pionieri făceau gropile, unii așezau puieții și alții puneau pămîntul la rădăcină. Munceau cu bucurie. Era doar una din sarcinile pe care și le-au propus în planul de muncă al unității, în cinstea Congresului partidului.

prof. Cecilia TOLOARGA
comuna Polovraci raionul Novaci

Darul nostru

In fiecare zi întîlnești pionierii unității noastre pe lotul școlar. Nu de mult am mers în pepinieră unde am scos puieții altoiți în primăvara trecută și i-am dăruit școlilor din comunele apropiate. De la ocolul silvic am primit iar 500 de puieți pe care i-am plantat în pepiniera noastră. La primăvară îi vom altoi și pe aceștia. Ca puieții noștri să crească falnici și frumoși ne îngrijim întotdeauna de ei. Strîngem omizile de pe frunze, tăiem rămurelele uscate și smulgem buruienile din jurul rădăcinii puieților.

Gheorghe TRAIAN
comuna Basarabi raionul Medgidia

Flori și în timpul iernii

Școala noastră este împrejmuită cu ronduri și alei cu flori. Apropiindu-se timpul rece, am văzut că florile noastre se vestejesc și se usucă. Ca să avem verdeață și flori și în timpul iernii, împreună cu tovarășa profesoară de științele naturii am cerut ajutorul G.A.S.-ului din comuna Rosetti. Tovarășii de aici ne-au dăruit o mulțime de răsaduri. Fiecare dintre noi a adus de acasă cîte o lădiță în care am răsădit toate florile. După aceia le-am așezat în clase la ferestre și pe coridoare. In fiece dimineață detașamentul de serviciu le udă și le îngrijește cu drag. Peste tot în școala noastră e verdeață și frumos.

Horia DIRPEȘ
cl. a V-a
comuna Olaru raionul Călărași

In sala teatrului de Stat din Brăila se fac ultimile pregătiri. Curind cortina se va ridica și va începe serbarea, pregătită de elevele Școlii de fete nr. 12.

Iată în prima fotografie, „Dansul rîndunelelor" prezentat de elevele clasei a III-a.

In fotografia a doua puteți vedea o scenă din piesa „Steaguri peste Krasnodon", după un fragment din romanul „Tînăra Gardă" de scriitorul sovietic A. Fadeev. Este momentul cînd Radik Iurkin primește carnetul de comsomolist.

MICUL LABORATOR

— Ce zici, Dan, de ideea asta? Să facem un laborator acasă, la mine — propuse Mihai cu vreo cîteva luni în urmă prietenului său.

— Ce? Laborator? — îi rîse în nas Dan. Cu ce?

Mihai era necăjit. Chiar nu avea cu ce. Nici eprubete, nici lămpi de spirt, nici substanțe. Alergă la Adrian. Aici îi găsi pe Victor și pe Dumitru. Le spuse tuturor păsul.

— Am eu cîteva eprubete spuse Victor.

— Eu iau de la tata o lampă de spirt, adăugă Adrian.

Și așa, fiecare dintre cei cinci prieteni se hotărî să aducă ceva pentru micul laborator. Tovarășul profesor le promise cîteva substanțe din care avea cantități mai mari la laboratorul școlii.

...Chiar a doua zi, acasă la Dan se rînduiră în stative eprubetele, apoi borcănașele cu substanțe. Diferitele unelte, ciocane, chei romane, clești, le erau necesare celor cinci prieteni pentru eventualele „reparații". Intr-un dulăpior erau așezate diferite cărți din colecția „Știința învinge" și alte broșuri științifice. Un adevărat laborator se înjghebă în cîteva zile.

PENTRU A DOUA ZI

— Pentru mîine avem de pregătit oxigenul. Hai să începem, — spuse Victor.

Cei cinci prieteni se strînseră în micul laborator. Mihai citi cu atenție experiența din carte, privitoare la descompunerea cloratului de potasiu. Aprinse lampa de spirt, puse într-o eprubetă cloratul de potasiu, adăugă în timpul încălzirii puțin bioxid de mangan. Apoi introduse în eprubetă o așchie aprinsă. In loc să se stingă, așchia se aprinse și mai tare.

— Am obținut oxigen, spuse Mihai. Ați înțeles?

Așa au învățat băieții și lecția despre hidrogen, despre apă și alte lecții de chimie. Fiecare dintre cei cinci chimiști își au carnețelele lor, în care își notează experiențele făcute în laboratorul lor.

In ziua următoare, la ora de chimie, Victor a fost scos la tablă să demonstreze experiența. Toată clasa a înțeles lecția mai bine

Cei cinci prieteni au la chimie numai note 4 și 5. Ei răspund întotdeauna frumos, limpede și experiențele pe care le fac în micul lor laborator îi ajută întotdeauna.

Fie că Dan se va face medic, Victor, Adrian sau ceilalți doi, tehnicieni sau laboranți într-o uzină, sau poate ingineri chimiști este sigur că ei vor avea nevoie de chimie.

Ecaterina CHIRAN

Școala medie de băieți
Drăgășani

Ajutoarele bătrînei Pîrvu

In fața școlii din satul Ionășeni, își are căsuța bătrîna văduvă Elena Pîrvu. Așa, singură își duce traiul de mai mulți ani. E cunoscută în tot satul ca o femeie harnică și cinstită. O cunosc și o iubesc și pionierii. De multe ori îi poți auzi vorbind cu admirație despre munca bătrînei.

Toamna aceasta, recolta de porumb a fost bogată prin părțile Ionășenilor, iar belșugul a umplut și bătătura mătușii Elena. Ziua și noaptea la lumina lunii, bătrîna curăța la porumb. Aceasta însă îi întrecea puterile. Dar iată că într-o bună zi, i-au venit ajutoare — grupa a 3-a din clasa a VII-a...

Cum s-a mai bucurat bătrîna, cînd și-a văzut ograda plină de băieți și fete!

Unii curățau porumbul, alții îl cărau la coșer, iar alții căpițau cocenii. In cîteva ore treaba a fost gata.

La sfîrșit, sărutîndu-i, mătușa Elena a mulțumit mult harcinilor pionieri care au ajutat-o.

H. BEER
Corespondentul „Scînteii pionierului" pentru regiunea Suceava.

Pacea va învinge

In luna iulie, a acestui an, s-au întîlnit la Geneva șefii guvernelor Uniunii Sovietice, S.U.A., Angliei și Franței. Intîlnirea lor, discuțiile sincere pe care le-au avut, au trezit în lume mari speranțe. Popoarele au văzut în această conferință un început bun pe drumul slăbirii încordării internaționale, al colaborării pașnice între state.

Șefii de guverne au discutat principalele probleme internaționale și au hotărît ca discuțiile lor să fie continuate de către miniștrii de externe.

Conform directivelor celor patru șefi de guverne, s-au întrunit la 27 octombrie, tot la Geneva, miniștrii afacerilor externe ai celor patru puteri.

De-a lungul celor trei săptămîni, cît a durat conferința, mii de observatori și ziariști, aflați în bătrînul oraș elvețian, au urmărit cu atenție fiecare cuvînt, fiecare propunere — care au fost rostite de cei patru miniștri. Dar acestea, mai mult decît de cei aflați la Geneva, au fost urmărite de oamenii dornici de pace, din toate țările pămîntului.

Miniștrii de externe au continuat discutarea problemelor ridicate la Geneva în luna iulie.

Problema principală, discutată, a fost cea a securității europene și în legătură cu aceasta problema Germaniei. Delegația U.R.S.S. a propus o seamă de măsuri importante pentru preîntîmpinarea unui nou război, pentru asigurarea securității tuturor țărilor din Europa, indiferent de deosebirile în orînduirea lor socială și de stat. Miniștrii occidentali au făcut însă propuneri care, dacă ar fi aprobate, ar duce la remilitarizarea Republicii Democrate Germane și la „înghițirea" ei de către Germania occidentală. Ori este cunoscut că Germania occidentală a și pornit pe calea reînvierii armatei hitleriste, a participării la pacte agresive.

Firește că Uniunea Sovietică nu putea să admită asemenea propuneri. Cu asemenea dorințe nu poate fi de acord nici un om care dorește sincer pacea.

Așa cum a susținut delegația sovietică, unificarea Germaniei trebuie rezolvată în primul rînd de germani. R. D. Germană nu va admite să fie inclusă în grupări militare îndreptate împotriva U.R.S.S. și a țărilor de democrație populară. R. D. Germană dorește să afle împreună cu Germania occidentală o cale adevărată care să ducă la o Germanie unită, iubitoare de pace. Tocmai spre aceasta țintesc și propunerile sovietice.

Apoi s-a discutat problema dezarmării.

Inarmarea, se știe, pune pe umerii popoarelor poveri grele și face să crească amenințarea unui război atomic distrugător. Pentru a înlătura aceste primejdii Uniunea Sovietică a propus la Conferință măsuri practice pentru încetarea cursei înarmărilor, pentru împiedicarea unui război atomic. Propunerea miniștrilor occidentali n-a ținut seama de glasul popoarelor. În ea nu s-a spus nici o vorbă despre reducerea armamentelor și despre interzicerea armelor atomice.

In cadrul punctului trei, delegația sovietică a făcut propuneri care, dacă ar fi aplicate, ar înlătura barierele dintre țările din Răsărit și Apus. Dar ele n-au fost sprijinite de delegații occidentali care ar vrea în locul unor largi schimburi între țările din Est și Vest, amestecul lor în treburile interne ale țărilor democrate din Răsărit.

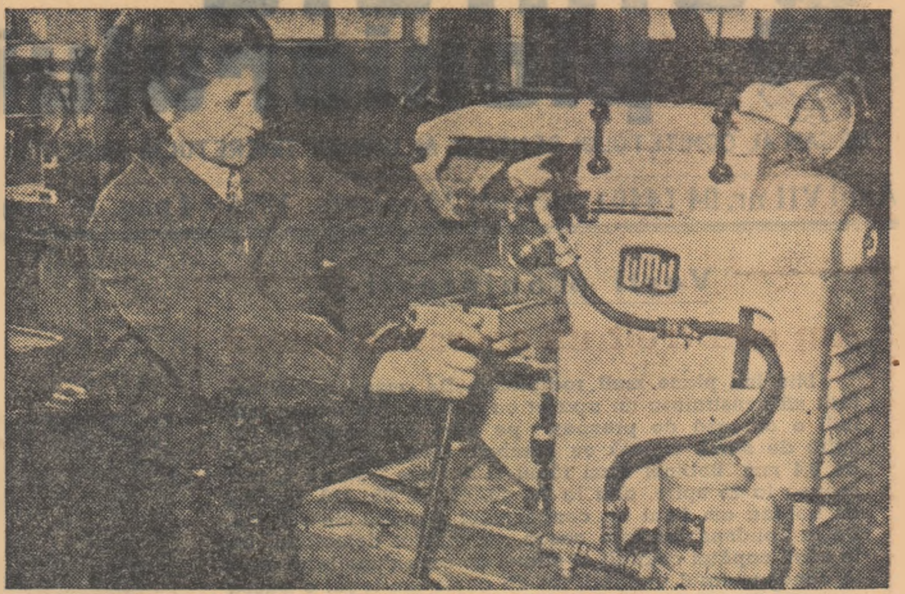
In comunicatul final se arată că toate problemele au fost discutate „deschis și sub toate aspectele" și că discuțiile vor fi continuate.

Iată de ce oamenii cinstiți sînt convinși că Conferința de la Geneva va folosi cauzei păcii. Ea a arătat că Uniunea Sovietică, îndreptățind speranțele și încrederea omenirii, depune mereu noi eforturi pentru întărirea păcii.

Alături de toate popoarele lumii, poporul romîn participă cu înflăcărare la marea luptă pentru apărarea păcii.

In cinstea Congresului Partidului

La freză

Pe zi ce trece, elanul cu care este întîmpinat Congresul Partidului crește tot mai mult. Despre asta grăiesc realizările tot mai bune în producție, ale muncitorilor din fabricile noastre.

In fotografie o vedeți pe frezoarea Moldovan Irina de la uzina „Encsel Mauriciu" din Tîrgu-Mureș ale cărei depășiri ajung foarte des la 185%.

Asemenea fotografii despre muncitori fruntași ai întrecerii, în cinstea Congresului, pot fi făcute în fiecare fabrică, la nenumărate mașini.

Au primit daruri frumoase

Cei doi prieteni, Gherbanovschi Elena și Ionescu Marcel, stăteau în holul Palatului pionierilor din București și priveau nerăbdători spre bolta de la intrare. Erau delegați să-l întîmpine pe tovarășul director al uzinei „Industria Optică Romînă", care avea să se întîlnească cu un grup de pionieri, la Palat.

— Adunarea noastră are loc aici, și Elena îl conduse politicos.

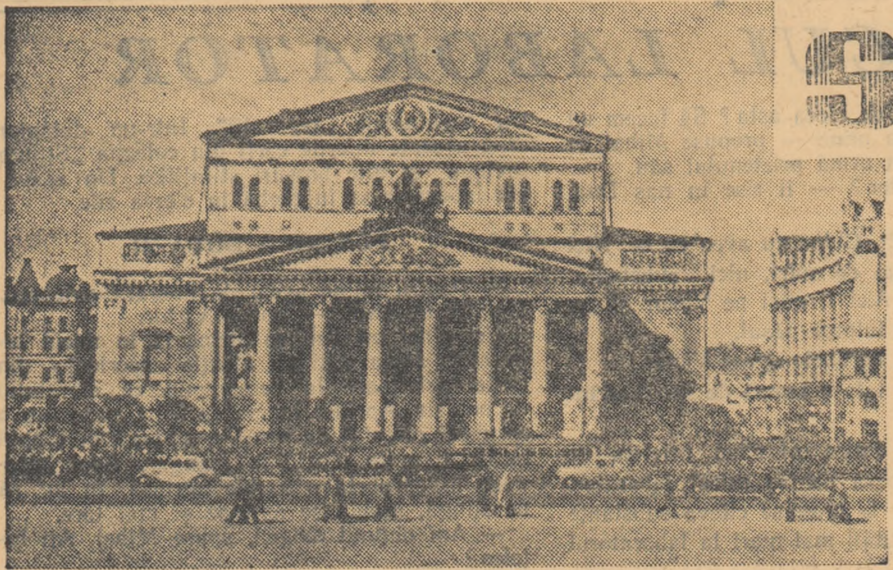
★

La întîlnire, pionierii au aflat multe lucruri interesante, despre felul cum lucrează muncitorii de la Industria Optică Romînă, despre inovațiile lor.

— Muncitorii de la uzina noastră și-au îndeplinit planul cincinal, a spus tovarășul director. Iar aparatele noastre de precizie sînt din ce în ce mai bune. Ca să faceți cunoștință cu ele, ca să le folosiți, muncitorii v-au trimis în dar cîteva dintre ele: geografilor și filateliștilor de la Palatul pionierilor — busole și lupe, naturaliștilor de la Școala nr. 62 băieți — un microscop, iar celui mai bun detașament de la Școala nr. 51 fete — un aparat de fotografiat. Iar ca să devenim prieteni ca să-i puteți cunoaște pe acei ce lucrează aceste aparate vă poftim la noi la uzină!

Și pionierii vor merge cu siguranță.

SERI DE VRAJĂ

Clădirea Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S.

Dacă treci seara prin fața oricăruia din teatrele sau cinematografele Moscovei, ai să vezi nenumărați oameni intrînd veseli și alți nenumărați oameni supărați că nu pot intra: n-au mai găsit bilete. Ei întreabă mereu cu nerăbdare: „nu aveți cumva un bilet în plus?" Dar rar se întîmplă ca cineva să renunțe...

In numeroase cinematografe rulează filme anume pentru copii sau programe de filme științifice documentare. Cît despre teatre, la Moscova există 4 teatre speciale pentru copii, în care se joacă mereu — în fața unor săli arhipline — piese scrise pentru copii de către marii dramaturgi clasici și contemporani, străini și sovietici!

Din păcate, pașii nu m-au purtat, în timpul scurtei șederi la Moscova, prin teatrele pentru copii. Dar despre cîteva din celelalte spectacole ale Moscovei aș vrea să vă povestesc cîte ceva.

Cred că știți că, chiar în inima Moscovei, se află teatrul a cărui faimă a făcut înconjurul lumii: Teatrul Mare. Aici are loc în fiecare zi cîte un spectacol (iar în unele zile au loc chiar cîte 2-3 spectacole) de operă sau de balet. In seara în care am fost aici, se juca nemuritorul balet al lui Ceaikovski — „Lacul lebedelor". Auzisem atîtea despre „Teatrul Mare", despre măiestria baletului de aici, încît n-am putut trece fără emoție pe sub ușa masivă a intrării. Foaiere mari, încăpătoare, săli pentru fumat, un bufet (adevărat restaurant!), numeroase garderobe. La garderobă am fost întrebat: „Nu doriți un binoclu?" Și așa am aflat că aici, în schimbul unei neînsemnate sume de bani, — și fără nici o garanție, — poți împrumuta un binoclu cu care să urmărești mai bine cele ce se întîmplă pe scenă. Sînt aici binocluri negre sau încrustate cu sidef binocluri mai mari — bărbătești — sau mai mici pentru femei, ba unele potrivite chiar pentru copii. Binoclurile stau aici înșirate pe raft, așteptîndu-și amatorii și niciodată (în ciuda faptului că nu se lasă nici o garanție) nu s-a întîmplat ca vreunul să nu se întoarcă la locul său...

In sala uriașă cu șase rînduri de loji (mi s-a spus că Teatrul Mare poate cuprinde 2300 de spectatori), s-au stins luminile, orchestra își acordează încet instrumentele, s-au aprins reflectoarele, a apărut dirijorul. E momentul de emoție dinaintea începerii spectacolului. Dar cine ar putea descrie emoția care cuprinde sala după începerea spectacolului? Sîntem în inima unui mare oraș, într-o sală de teatru, sau pe malul unui lac cu lebede fermecate? Acolo pe scenă sînt tinere fete, sau lebede adevărate, care se leagănă cu grație nespusă, în ritmul unei muzici care farmecă sufletul? Scenă după scenă, act după act, emoția nu numai că nu descrește, ci devine tot mai mare în fața lumii de basm care prinde viață sub ochii noștri, în fața ultimei scene în care fata, odinioară prefăcută în lebădă de o vrăjitoare, și logodnicul ei își împlinesc fericirea. Cine ar putea descrie entuziasmul cu care, după căderea cortinei, sala în picioare cheamă iarăși și iarăși la rampă pe interpreți, emoția cu care nenumărate glasuri rostesc „spasibo!" (mulțumesc!)?

Scenă din actul II al baletului „Floarea de piatră" de S. Prokofiev pus în scenă de Teatrul Mare Academic de Stat al U.R.S.S.

Asemenea seri de vrajă se pot petrece și în alte locuri ale Moscovei, la nenumăratele spectacole de teatru sau de cinematograf. Iată în plin centru o firmă: „Stereokino". Asta înseamnă că aici rulează filme în relief. Intrăm lumina se stinge și nici nu știi dacă te afli la cinematograf sau dacă ceea ce vezi se petrece aievea, chiar aici, în preajma ta. Iată-i pe Gana și Levko — eroii nuvelei lui Gogol „Noapte de mai", plimbîndu-se sub bolta unor copaci înfloriți. Și iată, florile care atîrnă parcă în sală, deasupra capetelor; îți face impresia că ajunge doar să întinzi mîna, ca să rupi o floare. Sau iată pe cineva care întinde o cheie mare și ți se pare că cheia e lîngă tine, gata să-ți atingă nasul cu răceala ei de fier. Totul nu e firește decît tehnica cinematografică dar iluzia reliefului e perfectă.

In timp ce spectatorii de la „Stereokino" se lasă furați de vraja nopții de mai, alți moscoviți, cu ochii măriți de uimire, urmăresc zborul neînfricat al unei rachete, sus, pe cupola amețitoare a Circului din Moscova. Dar cîte nu poți vedea la circ: animale dresate care fac tot felul de șotii, clovni veseli care fac lumea să rîdă, acrobați care parcă n-au oase, tigri fioroși, deveniți ascultători ca niște pisoi sub privirea unei tinere îmblînzitoare...

...Spectacolele s-au terminat. Cinematografele, teatrele, circul își sting luminile. Taxiurile, troleibusele, metroul te duc spre casă. Și tu încă nu te poți desprinde cu totul de vraja care te-a cuprins în această seară...

Radu TIULESCU

DE UNDE ŞTIE instructorul nostru atîtea lucruri?

Dragi pionieri, instructorii voştri vă învaţă jocuri, cîntece; ei vă ajută să vă organizaţi o activitate interesantă şi folositoare.

De bună seamă că v-aţi întrebat adesea: de unde ştie instructorul atîtea lucruri? Dacă vreţi să primiţi un răspuns la această întrebare să pătrundem, în Palatul pionierilor din Bucureşti, unde zilele acestea s-au adunat să se sfătuiască, instructorii superiori din regiunea Bucureşti.

Iată, în camerele de sus ale Palatului se discută aprins, cum e mai bine să se organizeze în viitor munca în unităţi. Puţin mai tîrziu într-o altă sală instructorii ascultă o conferinţă.

In altă încăpere are loc o adunare.

Ordinea de zi a adunării e deosebit de interesantă. Un ilegalist şi o scriitoare au venit în mijlocul instructorilor.

Tovarăşul Bogătoiu, muncitor la atelierele Griviţa din Bucureşti, membru de partid ilegalist, le povesteşte din trecutul de luptă al partidului şi din propriile sale amintiri. Apoi tovarăşa Gica Iuteş, autoarea romanului „Inimoşii" pe care desigur mulţi dintre voi l-au citit, stă de vorbă cu instructorii despre acest roman şi despre altele. Aci aflăm cu bucurie că Gica Iuteş lucrează la un nou roman pentru voi, copiii.

S-au încins apoi jocuri interesante: „cuvîntul zburător", „ghiceşte dirijorul", „vulpea cea şireată", „partizanii"... Sala e plină de rîsete şi voie bună. Ei învaţă aceste jocuri ca la rîndul lor să vi le arate vouă.

Dar acum, activitatea de dimineaţă a luat sfîrşit. Fiecare merge să se odihnească şi să se pregătească pentru a doua zi... Căci a doua zi vor pleca cu toţii la Doftana.

Desigur că voi le aşteptaţi întoarcerea cu nerăbdare, ca să vă împărtăşească din lucrurile noi şi frumoase pe care le-au învăţat la consfătuirea lor.

A. WEISS

CINCI ZILE ÎN PERETELE VĂII ALBE

Valea Albă se află în masivul Bucegi. Peretele stîncos ce o înconjoară se întinde pe o lungime de 1.500 m., atinge pînă la 2.400 m altitudine şi este brăzdat de cele mai grele trasee alpine din ţara noastră.

Recent, echipa de alpinism a C.C.A. a efectuat în 5 zile traversarea acestui perete, la o altitudine de 2.000 m.

Materialele alpine necesare au fost aduse şi pregătite la baza peretelui în cursul a 2 zile.

*

Legaţi de frînghie, începem să ne căţărăm, bătînd cu ciocanul pitoane în stînca ce se înalţă vertical. Inaintăm de-a lungul peretului ca păianjenii; picioarele şi mîinile caută să se prindă de cea mai mică asperitate, pietricică sau scobitură a stîncii.

...După aproape 9 ore de eforturi, am urcat 300 m şi ne găsim pe o platformă mică şi înclinată. Se lasă seara. Platforma e cocoţată pe o stîncă. Dedesubt, un gol ameţitor.

Hotărîm să înoptăm în perete, pe acea platformă pe care abia aveam loc să stăm. Ne legăm sacii de dormit cu frînghii, pe care le trecem prin pitoane de asigurare şi ne băgăm în ei, cu spatele rezemat de stîncă. Ceasurile ne par înzecit de lungi. Sîntem amorţiţi şi îngheţaţi. Aşteptăm ziua cu înfrigurare şi la prima sclipire a zorilor tresărim bucuroşi. Stelele pălesc una după alta şi bolta cerului îşi schimbă culoarea.

...In faţa noastră s-a deschis o crăpătură în stîncă, de circa 100 m lungime, în care batem pitoane. La un moment dat... dispare din văzul nostru primul tovarăş care urca. In încordarea cu care îi aşteptam ivirea, se aud, scurte şi limpezi, comenzile lui.

— Slăbeşte frînghia!... Intinde frînghia!

Fiecare dintre noi îşi simte bătăile inimii. In sfîrşit! Il vedem iar, la marginea unei adîncituri. Ne comunică îndată că în punctul unde se află, se găseşte o peşteră. Urcăm la rîndul nostru, iar după puţin timp răsună în peşteră pentru prima oară glasuri omeneşti.

...Pitoane se pot bate numai în crăpăturile stîncii. De la peşteră în sus, ne găsim în faţa unui perete lipsit de crăpături pe o lungime de 15 m. Ce-i de făcut? Obstacolul trebuie trecut, dar pentru asta avem nevoie de un punct de sprijin.

Iată, ceva mai jos, o scobitură. De acolo, stînca e iar crăpată şi deci putem bate pitoane. Fără şovăire batem un piton la capătul crăpăturii şi unul din noi alunecă pe frînghie 30 de m mai jos, încercînd apoi, prin balansare, asemenea unui pendul, să prindă mica scobitură din stîncă. Nu este lucru uşor să pendulezi pe un perete vertical, la 400 m. de pămînt. Mîna alunecă pe peretele spălat şi lipsit de asperităţi. Trebuie voinţă şi stăpînire de sine ca să-ţi păstrezi cumpătul în asemenea poziţie. O încercare, apoi alta. Tovarăşii de echipă îl încurajează prin strigăte, urmărindu-l atenţi, cu mîinile strînse pe frînghii. Cu o ultimă sforţare, îi vedem degetele cum se prind de scobitura din stîncă, trăgînd după ele corpul. Cu ajutorul acestui punct de sprijin, vom putea urca mai departe.

După 5 zile de eforturi, în care stînca şi-a arătat, pe o porţiune de 1.500 m. frumuseţea şi asprimea am terminat cu toţii traseul propus. Eram sleiţi de puteri, dar voinţa noastră fusese mai tare decît stînca. Ne simţeam mai prieteni, mai apropiaţi ca niciodată: trecusem împreună prin bucuriile, prin pericolele unei lupte pe care am dus-o cu măreţia naturii şi în care am izbîndit.

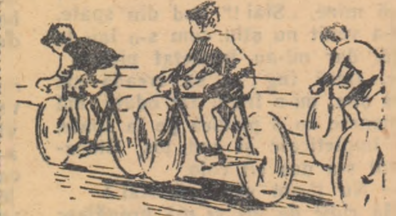
Aurel IRIMIA
maestru al sportului din R.P.R.

Veşti sportive

Intreceri sportive pentru cei mici

Nu de mult, pe străzile oraşului Dej a fost mare veselie. In această zi au trecut probele la 100 m. şi 150 m. pe trotinete şi biciclete, cei mai tineri sportivi din oraş: pionierii şi şcolarii cei mici.

Diplomele pentru locul întîi au fost cîştigate în felul următor: La trotinete, proba de 100 m. pentru copii între 6-8 ani — Krorfeld Isac:

La proba de 100 m., pentru copii între 8-10 ani — Rusu Ambrozie;

Pentru copii între 10 şi 12 ani — Rusu Emil.

La proba de biciclete 150 m., pentru copii între 8 şi 10 ani — Taloş Simion.

Pionierilor şi şcolarilor le-a plăcut mult concursul acesta şi vor organiza şi altădată asemenea concursuri.

Petru CODRIAN
corespondent

LA CONCURS

Zilele trecute, camera pionierilor de la noi i-a găzduit pe prietenii noştri din Slatina. Ne-am întîlnit aici cu prilejul unui concurs de şah închinat prieteniei. Campionatul s-a desfăşurat între şase jucători. După trei ore de joc, au ieşit cîştigători Poenaru Romeo din Slatina

pe locul I, Florescu Lucian din P. Olt pe locul II, iar Stavre Doru din Slatina pe locul III.

Invingătorii au fost sărbătoriţi de noi toţi. Ei au primit diplome şi buchete de flori. Iar pentru oaspeţii noştri am pregătit o masă a prieteniei.

Ne-am propus să poftim pionierii din Slatina şi altădată pe la noi.

Marieta ILIE
unitatea nr. 8 Piatra-Olt
Slatina

Aşa nu mai merge...

(Acţiunea se petrece în clasa a V-a B de la Şcoala medie mixtă din Bistriţa. Ultima oră a luat sfîrşit. Intre elevi se încinge o discuţie aprinsă).

Preşedintele detaşamentului (Pop Liviu): Aşa nu mai merge! Aţi auzit? Ţigău Niculina, are 4 note de 2, Ciora Liviu... Şi asta numai pe primul pătrar! Ne fac clasa de ruşine! Şi Niculinei nici că-i pasă! Azi la ora de geografie şi-a găsit iarăşi alte ocupaţii. (cu voce poruncitoare). Ia spune, Lenuţa, ce făcea?

Lenuţa (colega de bancă a Niculinei): Mi-a... mi-a arătat nişte scoici. A spus că le-a adus de la mare... că sînt multe acolo în nisip, că le scoate apa la mal...

Preşedintele detaşamentului (înfuriat): Auziţi! A făcut o întreagă descriere geografică a scoicii, în loc să asculte explicaţia tovarăşei profesoare. Dar asta nu-i nimic! In pauza trecută s-a bătut iar cu băieţii. (Din nou cu vocea poruncitoare). Să spună Neagu dacă nu-i aşa!.

Neagu Emil (un băiat mărunt şi negricios). — Da! M-a bătut şi pe mine.

Niculina: (sare ca arsă): Dar tu ai început! N-ai spus că...

Preşedintele detaşamentului: Nu te-am întrebat pe tine! Tovarăşa profesoară te-a găsit sau nu făcîndu-ţi tema de matematică în ora de limba romînă? (răstit) Acum răspunde!

Niculina: Da! Dacă n-am cărţi!

Preşedintele detaşamentului: La fel zice şi Gordon Maria. In loc să-şi înveţe lecţiile acasă, şade la fereastră şi strigă la lumea de pe stradă, iar cînd e întrebată spune: „N-am carte". Vorba vine! Aşa nu mai merge! Trebuie să facem ceva!

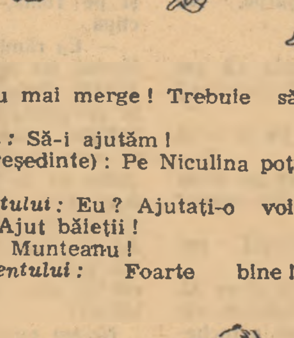
Mai multe voci din sală: Să-i ajutăm!

Bulea Cornelia (către preşedinte): Pe Niculina poţi s-o ajuţi chiar tu!

Preşedintele detaşamentului: Eu? Ajutaţi-o voi. Eu nu ajut fetele! Ajut băieţii!

O voce: S-o ajute atunci Munteanu!

Preşedintele detaşamentului: Foarte bine! S-o ajute Munteanu! Dar bagă de seamă. Niculina, dacă nu te îndrepţi în două săptămîni, o să fie de rău!

ACTUL II

(Acasă la Munteanu).

Aplecată asupra mesei, Munteanu învaţă lecţiile pentru ziua următoare. (Intră cineva pe uşă).

Munteanu (către noua venită): Bine că ai sosit. Pune-ţi repede paltonul pe marginea scaunului şi hai să ne apucăm. La ce ai 2?

Niculina: La romînă, istorie, matematică şi naturale.

Munteanu: Să începem cu romîna! Facem o dictare. Scoate o foaie de hîrtie, iscăleşte-te pe ea şi scrie: „Duce-m-aş la horă-n vale... Păsările cîntă-n crîng..." Mai citeşte o dată şi dă-mi foaia.

Munteanu: „Duçe" se scrie împreună! „Horă-n" cu liniuţă. „Cîntă-n cu liniuţă. Vezi cîte greşeli ai?

Niculina: (dă tăcută din cap).

Munteanu: Iţi dau nota 2! Se poate să faci asemenea greşeli?

Niculina (revoltată): Da' ce tu eşti profesoară, să dai note? Nu-mi mai trebuie. Să mă laşi în pace!

(„Ajutorul" s-a terminat cu o ceartă zdravănă între cele două colege. Niculina a plecat supărată acasă, cu gîndul să nu mai calce niciodată pragul lui Munteanu. Aşa a şi făcut).

Zilele trec şi în curînd în clasa a V-a B va avea loc o nouă discuţie.

— Am vrut s-o ajutăm, dar ea n-a primit, va zice preşedintele detaşamentului. Aşa nu mai merge.

Noi facem o propunere colectivului clasei a V-a B: ca în prima lor adunare să discute dacă Munteanu a ajutat-o într-adevăr pe Niculina. Iar dacă nu, să vadă ce-i de făcut, căci, vorba preşedintelui, „Aşa nu mai merge"!

Irina RADULIAN

Victor Vintu

„Na, să mai faci caricaturi!...”

Insemnările lui Niţă Peniţă (4)

Fără să vreau, întind pasul. El, după mine. „Stai!“ aud din spate. Mi-a venit nu ştiu cum s-o iau la fugă, dar mi-au îngheţat picioarele. Dacă fug, o să creadă că, cine ştie, mi-e frică. De odată, mă pomenesc cu o piedică pe la spate, mă împleticesc şi cad jos. Ghiozdanul s-a dus cît colo.

— Nu ţi-am spus să stai?

Mă ridic de jos şi mă pregătesc să-mi iau ghiozdanul, cînd mă pomenesc cu altă piedică.

— Poţi să stai şi jos, îl aud batjocoritor pe cel cu nasul cît pătlăgica. Celălalt, nici una nici două, îmi trage un ghiont în coaste.

— Cum, îndrăzneşti să stai jos în faţa mea? Apoi mă apucă de miini, mi le răsuceşte la spate.

— Aş! Degeaba-ţi zice Peniţă! Peniţa, cînd o strîngi, scîrţîie...

Zadarnic aşteaptă ei să ţip de durere. N-o să ţip. Simţeam ce o să urmeze. De aceea am intrat cu pumnii în el. Surprins, vlăjganul a scos un strigăt de durere; apoi m-a înhăţat şi-am văzut cum îmi zboară vreo doi nasturi de la haină şi cum mi se sfîşie gulerul de la cămaşă. In cele din urmă a reuşit să mă apuce şi l-am auzit strigînd către celălalt:

— Acum, dă-i! învaţă-l să se poarte!

— Na, să mai faci caricaturi! Na!

Deşi îmi veneau lacrimi în ochi, ţineam dinţii strînşi, să nu plîng. Nu ştiu cît a durat, cînd de odată, alături a răsunat o voce moale de femeie:

— Haimanalelor, ce faceţi? Lăsaţi copilul în pace!

Atunci, ca prin minune, mi-au dat drumul. Unul dintre ei mi-a mai strigat în ureche:

— Dacă spui ceva, o să fie vai de tine... Asta încă n-a fost nimic.

...Apoi au tulit-o.

Simţeam că mi se umflă ochiul stîng, iar genunchiul, din pricina căzăturii, îmi sîngera. Imi venea să strig. Dar nu atît de durere, cît de ruşine şi de necaz că mîncasem bătaie. Mai rea decît pumnii fusese batjocura. Trebuia să mă răzbun. Ce n-aşi fi dat să-i văd pe amîndoi bătuţi măr! Să am un frate, ca al lui Opran, boxeur la „Dinamo“!... Nu-i nimic, îi povestesc eu lui Toma: nu e el boxeur, dar are pumni destul de zdraveni să facă praf din cei doi găligani.

Cum am ajuns acasă, nu ştiu...

— De unde vii în halul ăsta? a tăbărît pe mine Sanda, soră-mea, de cum am trecut pragul.

— Lasă-mă în pace! am strigat eu supărat.

— Nu e tata aici, că ţi-ar arăta el!

— Şi ce vrei tu?

— Spune, cu cine te-ai bătut?

Aşa e Sanda. Are totdeauna o plăcere deosebită să mă certe, să nu-mi dea pace. Nici una, nici două, gata cu „ o să-ţi arate tata!“ E cu cîţiva ani mai mare, dar îşi dă nişte aere... Ia te uită!

— Tu n-auzi? Să spui ce s-a întîmplat. Zi cu cine te-ai bătut!

— Nu vreau! Ce-o să-mi faci?

— Nu vrei?... s-a încruntat Sanda. Mai eşti şi obraznic? Aşa sînteţi voi, băieţii, obraznici.

— Şi voi, fetele — pisăloage!

— Cum? Ce-ai spus? Ţi-arăt eu ţie! Atunci am zbughit-o în camera de alături, am trîntit uşa şi-am încuiat-o cu cheia.

— Mai fă ceva! i-am strigat din dosul uşii.

— Nu mai mănînci tu astăzi, m-a ameninţat Sanda.

Parcă mie de mîncare îmi arde? Mi-am scos pantofii şi m-am trîntit pe divan. Uf, grea e viaţa: doi găligani sar pe tine şi te bat cum le vine la socoteală, te întorci necăjit acasă, — iar aici sare Sanda cu gura pe tine! Cum să mai trăieşti?

Nu ştiu cît am stat aşa, chibzuind, cînd am auzit de odată bătăi în uşă.

— Cine e? am sărit eu.

— Toma.

Bucuros, am deschis repede uşa.

— Măi — măi, avea dreptate Sanda: parcă ai venit de la război, s-a minunat Toma, văzîndu-mă.

— Zău nu-i adevărat, Sanda minte, m-am plîns eu. Uite, să vezi cum a fost... Şi, în cîteva cuvinte, i-am povestit totul, de-a fir a păr, pornind de la cărţile mînjite cu cerneală ale lui Teodorescu. Mă uitam la Toma: acuş o să izbucnească, o să se supere şi-o să mergem împreună să-i facem praf pe bătăuşi! Dar Toma stătea liniştit pe scaun; n-am isprăvit bine cu povestea, că m-a şi întrebat:

— Ei, ce-ai de gînd să faci?

— Eu? Te rog să-i faci piftie!

— Cum vine asta „piftie“? a ridicat Toma din sprîncene. Ce legătură am eu cu dînşii? Vrei să devin bătăuş? Şi a început să rîdă cu poftă.

Parcă n-am auzit bine... Toma vrea să-i iert?

— Dinte pentru dinte! strig eu, amintindu-mi ce-am citit odată într-o carte de aventuri.

— Asta spun şi eu, întăreşte Toma. Dar în altfel, cu armele tale...

— Armele mele?

— Ascultă, Florică, pentru ce-ai fost tu poreclit Niţă-Peniţă?

Zău dacă mai pricepeam ceva! Are Toma un fel al lui, că nu ştii niciodată unde vrea să ajungă...

— ...să-ţi spun eu, continuă Toma. Din pricina caricaturilor pe care le faci. Aşa ai ajuns să te cheme Peniţă. Cine-ţi mai spune ţie Ioniţă Florian sau Florică? Numai la catalog te mai strigă Ioniţă. Incolo, toţi îţi spun Peniţă, Niţă-Peniţă. Şi tu eşti mîndru de porecla ta! Vrei tocmai acum să-ţi faci porecla de rîs?! Aşa că, fă bine şi... mai trage-le o caricatură! Desenează-i cum te-au bătut...

— Pentru nimic în lume, m-am repezit ca muşcat de şarpe. Nu fac!

— Şi de ce, mă rog?

— Să ştie toată şcoala că am mîncat bătaie?! Să rîdă de mine? Mulţumesc!

— De tine să rîdă? De ei o să rîdă!

— Ţie ce-ţi pasă? Dar pe mine o să mă bată din nou. Nu vreau! Nu vreau, şi gata!

— Aşa, Florică? Vasăzică am frate fricos? Bine...

— (Uite ce-am fost în stare să spun!) Nu... m-am împotrivit eu.

— Atunci, fă cum crezi, a încheiat Toma aspru. Văd eu: au fost de-ajuns cîţiva pumni, ca să ţi se risipească tot curajul... Halal, „Peniţă“!

A luat apoi o carte de pe masă şi, ca şi cum nici n-aş mai fi existat, a început liniştit să citească.

Mie-mi venea să mă duc să mă înec. După toate cîte mi se întîmplaseră, poftim! în loc ca Toma să mă ajute, iată-mă pe deasupra şi fricos. Of, viaţă! Nu mai fac nici o caricatură, să facă alţii!... Şi dacă aş face-o? Parcă-i aud pe băieţi cum o să rîdă de mine: „Asta-i Peniţă, bătutul! Ce scărmăneală i-au tras!“ Nu fac, nu fac, şi gata!

Intr-un tîrziu, Sanda s-a îndurat şi mi-a dat totuşi de mîncare. Nu m-a învrednicit însă măcar cu o vorbă. Se vedea cît de colo că era tare supărată. Umbla în jurul meu, de parcă aş fi fost scaun, nu om. Nici nu m-a privit. Eh!... Am mîncat şi m-am apucat de lecţii. Am copiat de trei ori problema la aritmetică şi tot n-am priceput o iotă. Tocmai mă căzneam s-o copiez din nou, cînd a intrat în casă Gelu. Era vesel, parcă-i rîdeau şi ochelarii.

— Peniţă, o veste grozavă! Caricatura ta...

— Nu mă interesează, am mormăit eu printre dinţi. Să nu mai aud de caricaturi!

— Da, ce-i cu tine?

— Nu-i nimic cu mine: m-a lovit pisica în ochi cu mustăţile, — dacă vrei să ştii!

— Hm! a făcut Gelu, neîncrezător.

— Nu eşti deloc politicos cu musafirii, am auzit de odată vocea lui Toma, care lăsase de-o parte cartea. Uite, Gelule, să-ţi spun eu cum stă chestia cu mustăţile pisicii... Şi i-a povestit totul.

— Tiii, ce articol o să scriu! a hotărît, înfuriat, Gelu. Să se-nveţe ăia minte să persecute corespondenţii de presă! (...rosteşte şi Gelu ăsta nişte cuvinte, de nu mai ştii de unde le scoate!) Iar tu, — îmi spune mie, — ai să faci o caricatură, să zbîrnîie!

— Nu fac! m-am răstit eu.

— Cum? De ce? a făcut Gelu ochi mari, de bufniţă.

— Aşa. Simplu. Ii este frică spuse Toma.

— Ţi-e frică, ţie, Peniţă! Aşa-a-a? Nu-i nimic, public articolul şi fără caricatura ta. Dar o să scriu astfel: „bătăuşii au reuşit să intimideze pe colegul nostru Peniţă, care din laşitate şi-a îngropat peniţa lui de caricaturist...“. Iar acum, la revedere!

— Stai! am sărit ca ars, oprindu-l în prag. Nu se poate! Asta n-ai s-o faci.

— De ce să n-o fac? Articolul trebuie publicat. Iar toţi o să întrebe: cum a răspuns Peniţă la cele petrecute? Eu ce-o să le spun?...

— Vrei să mă faci de rîs Gelule? Ei află că n-o să-ţi meargă! Mă crezi fricos, da?... Aşa mă crezi? Bine... In jumătate de oră, caricatura e gata!

I-am văzut pe amîndoi, pe Gelu şi pe Toma, buimăciţi pentru o clipă.

— Eu rămîn cu tine să scriu articolul, iar tu faci caricatura — a hotărît Gelu, luminîndu-se la faţă şi ştergîndu-şi fericit ochelarii cu batista. Acum să-ţi spun şi vestea cu care am venit: tovarăşul diriginte de la clasa a şaptea, care ţi-a văzut caricatura la gazetă, a zis că n-o să lase lucrurile aşa... Băieţii dintr-a şaptea sînt furioşi din pricina celor doi care i-au făcut de rîs... Să vezi ce zarvă s-a stîrnit!

Ne-am pus amîndoi, deîndată, pe treabă. Cînd eram aproape de sfîrşit, a venit la masa noastră Sanda (nu ştiu ce tot şuşotise mai înainte cu Toma) şi ne-a pus în faţă o farfurie cu mere. Apoi şi-a trecut degetele prin părul meu răvăşindu-l, şi mi-a spus repede, cu prefăcută nepăsare:

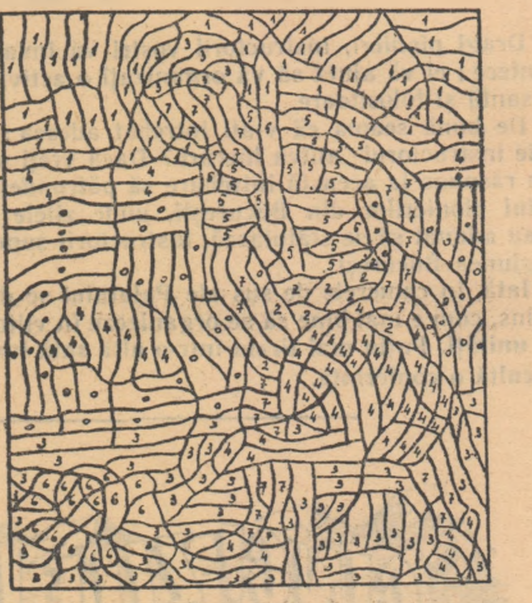
— Haide, scoate-ţi cămaşa, să-ţi cos gulerul...

Un careu... în culori

Coloraţi spaţiile după cum urmează:

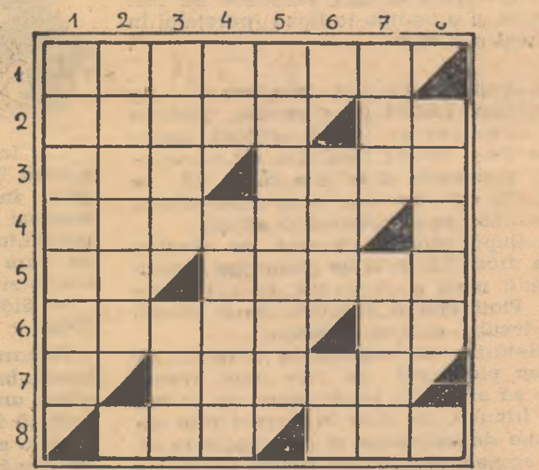
0. alb; 1. albastru deschis; 2. albastru închis; 3. negru; 4. roşu; 5. galben; 6. verde; 7. roz.

Ce-aţi obţinut?

DIN ANTICHITATE

ORIZONTAL: 1. Viteaz conducător al Cartaginei, învins de Scipio Africanus. 2. Legendara cauză a războiului troian. — Pofteşte! 3. General al lui Mihai Viteazul — Poate fi de metal sau de... munţi. 4. Cel mai cunoscut e cel de la Delhi, al lui Apolon. 5. 501 la romani. — Popor antic din Italia. 6. Mare... mare! — Pronume. 7. Locuitorii din ţara lui Pericle. 8. Şarpe uriaş din Africa. — Punct cardinal.

VERTICAL: 1. — Istoric al Greciei antice, supranumit „părintele istoriei“. 2. Căpetenie a vizigoţilor, care, în 410, ocupă Roma. 3. Curată! — Eu, la latini. 4. Plantă textilă. — Limpede (fem.). 5. Ajută la cercetări stratosferice (pl.). 6. Voce de cor. — Intrebare. 7. Nilul, de la vărsare la izvor!... — Zeitate la egiptenii antici. 8. Rivala Spartei

Din trei cuvinte — al patrulea nou

Se dau 12 cuvinte, aranjate pe 4 grupe.

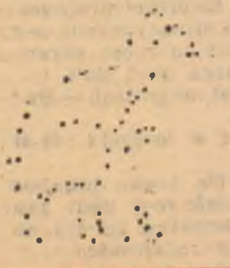
1. AGIL, RAC, EA
2. VAD, ANALE, CER
3. DAC, LIN, SARE
4. ODA, VENUS, A

Formaţi din literele celor trei cuvinte din cadrul fiecărei grupe cîte un cuvînt nou — reprezentînd nume de scriitori romîni.

GHICITOARE

Cioc de oţel,
Coadă de bumbăcel.

Ce animal este?

Unind corect punctele între ele, veţi obţine silueta unui animal. Spuneţi ce animal este şi unde trăieşte? Ce ştiţi voi despre ei!

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin“. STAS — 3152 — 52